

saadan som Forholdene er paa de private Seminarier, der i Øjeblikket har vanskelige økonomiske Vilkaar, vil man let kunne enten erhverve et af de private Seminarier som Statsejendom eller ogsaa indrette sig med et af de private Seminarier ved Hjælp af en Understøttelse, saa at Kvinder kunde komme til at besøge det og gennemgaa Seminarieundervisningen uden større Udgifter, end Mænd nu har paa Statsseminarierne. Jeg tror ikke, man er inde paa den rigtige Vej, men derom kan vi maaske senere tale.

Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der talte om, at Seminaristtilgangen nu var saa ringe, at vi snart stod i Fare for, at der blev for faa Lærere. Jeg syntes, at det ærede Medlem talte i høj Grad opmuntrende til de Lærere, som havde taget den Bestemmelse ikke at ville forberede Elever til Seminarierne, og endog fraraadede dem at gaa paa Seminarierne under de nuværende Vilkaar. Det forekommer mig, at der i det ærede Medlems Ord kom lidt af en Glæde til Syne, som jeg ikke syntes rigtig om. Jeg tror ikke, han har Ret i, at den ringe Tilgang til Seminarierne skyldes § 8 i Folkeskoleloven eller lignende Ting. Jeg tror, den har sine ganske jævne Forudsætninger, for der har i tidligere Aar været overordentlig stor Tilgang til samtlige Seminarier, og efter hvad jeg har set — og jeg har dog haft Lejlighed til at se noget af den Slags —, er der ikke saa faa uddannede Lærere og Lærerinder, som i Øjeblikket er uden Skolearbejde. Det er vistnok det, som har bevirket, at Tilgangen er blevet mindre. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den nok skal vokse, naar disse nuværende uddannede Seminarister finder Skolearbejde. Selvfølgelig virker det, at Lærerlønningerne i disse dyre Tider ikke helt staar Maal med, hvad de helst skulde, ikke til at forøge Tilgangen.

Finansudvalget har været paa en lille Rejse til Livø, og denne Rejse har resulteret i, at der nu kræves 185,000 Kr. til nye Bygninger der til de aandsvage. Det er der vist god Mening i, og det vil jeg ikke paatale. Derimod vil jeg sige, at der er noget uendelig trist og samfundsmæssigt sørgeligt i, at vore Fængsler og Sindsygeanstalter fyldes, næsten førend de er byggede, og ligeledes vore Aandsvageanstalter, saa at de har lange Ventelister. Hvad er da egentlig Grunden til denne

overordentlig store Samfundsfare? Jo mere jeg har set Forholdene paa andre Hold, er jeg kommet til det Resultat, at det er Drikkeriets Skyld. Det har i alt Fald en overordentlig stor Skyld, og jeg vil uden at komme nærmere ind paa den Sag sige, at det truer som en stor Fare, og jeg vil for min Del være med til at støtte alle Bestræbelser for at begrænse denne Fare. Det vilde baade gavne vort Land økonomisk og skabe en sund Slægt, om vi ved forskellige Lovforanstaltninger kunde begrænse denne Uskik, som breder sig i vort Land mere, end godt er.

Jeg skal saa vende mig til § 18, Kirkeminiesteriets Budget. Siden vi sidst havde et Finanslovsforslag til Behandling, er der foregaaet en Knopskydning i Ministeriet, idet Kultusministeriet deltes i Undervisningsministeriet og Kirkeminiesteriet. Denne Knopskydning blev i sin Tid udlagt som et særlig godt Tegn paa ministeriel og partimæssig Kraft, og siden er der, som vi alle ved, kommet nye Ministre til, saa det kunde se ud, som om det maatte blive en helt udmærket Styrelse. Nu er Kirkeminiesteriets Budget altsaa et ungt Budget og ikke meget omfattende, og dette sidste begrundet ikke helt den Knopskydning, der fandt Sted, men saa kan der være kirkepolitiske Aarsager til denne Knopskydning. Det ligger nær i Øjeblikket her at minde om en lille Begivenhed, som er knyttet til den By, hvor jeg bor og virker. Det er Biskop Sofus Sørensens Kaldelse fra Aarhus Bispestol til Sognepræsteembedet i Nørup. Jeg synes ikke, jeg har Lov til at forlade denne Plads uden at udtale — og jeg er vis paa her at være i Overensstemmelse med Stiftets Beboere, særlig med alle dem, som har haft med Biskop Sørensens at gøre —, at denne Forflyttelse har bragt Sorg hos mange, om end den har styrket den Ærbødighed, som vi alle føler for denne Mand og hans Virksomhed. Det er os en Sorg, at han har følt sig foranlediget til at forlade Aarhus Bispestol for at drage ind til en stille Præstegerning i Nørup, men jeg vil dog tilføje, at det er min Overbevisning, at det ikke skyldes kirkepolitiske Aarsager alene. Jeg tror, at der ogsaa bagved ligger en personlig Trang hos denne Mand til i den sidste Del af sin Livsvirksomhed at faa en lidt mere samlet og lidt mere stilfærdig og ubemærket Gerning end den, han havde som Biskop. Jeg vil gerne fra denne Plads udtale Ønsket om, at han maa faa Lykke og Held til at udføre denne Gerning, jeg